

Báránka útálta Völegényét, kért, esede-
zett — hijába, Affzonyám jobban tudja, mi
a' jó, és a' Nyájbeli Szamár öfzve-adta ezt
a' Párt. Kegyetlen Annyának Oldala mellől
el - ragadtatván a' fel-áldozott Meny-affzony,
refzketve mentt vad Karjai közé Völegén-
nyének, és keservesen bégetett az ordító
Farkasok között. — Férfjének Vért-fzomjú-
hozó Melyéből kevés Idő múlva el-múltt
az Indulat, és a' Bárányt nem szaggatta u-
gyan el, hanem tsak lassú Kínok által e-
mélztette - meg.

Bóldogtalan az, a' ki a' Szülék' Hatal-
ma által akar fzerettetni, és a' ki Arron ve-
fzi - meg az ötöt útáló Leánykának Ölelését.

Szerentsétlenek azok a' Szülék, a' kik
mint Aldozatot vífzik Gyermekeiket a' Vö-
legény' Karjai közzé!

A' Szüzesség.

Eggy Allegoria.

A' Póéták' képzeltt leg-jobb Világában feküdt egy Ország. Eggy Folyó-víz, Élet volt a' Neve, két egyenlő Réfzекre osztotta. Az egy Oldalán ki-terjedt a' Véték' Megyéje, a' másíkán ditsösségesen emelkedtek fel a' Virtusnak bóldog Hegyei.

Eggy Halomnak vidám Tetején választotta egy öreg Pár Lakását. A' Nevek volt Mértékletesség, és Vallás.

Számos Maradék ditsőítette-meg Lineá-jokat. Leg-ifjabb Gyermekek volt a' legkedvesebb. Szép volt mint a' fel-kező Reggel, Ruhája feje, a' Neve Szüzesség.

Ezen Leánykának critica Ideje el-érkezett a' tízen-ötödik Esztendő. Az öre-

gek fel - vitték a' Hegy' Tetejére, onnan mutatták - meg a' Helyet, és így - szállottak:

Veszedelemes Útra kell néked el-indúlni édes Leányom! Vidd magaddal óltalmazó, és vezérlő Tanításinkat, és kövesd! — Erre jobbra nehéz, keserves az Út, járatlan és meredek. Éretlen, savanyú Gyümölcsöket terem a' Föld, de ezekből Egység, Vidámság, és Erő foly! Végre meg - változik az Út, a' Szokás kedvessé teszi, és könnyüvé a' Nehezet - is, és akkor Név nélkülvő Bóldogság jutalmaztatja - meg Fáradságodat.

Amott Balra könnyű az Út, virágos és kellemetes. Annak Földjén a' tsalárd Gyümölcsök Mérget hordanak, és Halál terem itt minden Plántán. Lassan meg - eméztik azok az Erőt, észrevehetetlenül el - rágják az Egységet. A' kik ezen az Úton járnak tántorogva a' Gyönyörűség' Részegségétől, a' Mezők' Határra jutnak, ott feneketlen Mélység nyeli - el őket, és soha többé nem láttatnak.

El-kerüld ezeket a' szép Utakat. A' nehézen kell néked járnod édes Gyermequem, és noha csak Affzony vagy-is, erőtelen, gyenge, még-is egyfzeri El-tévelyedésed bóldogtalan femmivé tefz. Utálás, Gyaláztat, Szemre-vetések, és Gyüöltség várnak akkor téged'. Eredj-el, és ne felejtسد-el Szüléid' Intéseit.

El-indúlt a' Leányka . . . A' Be-tsület mentt utánna, és a' jó Hír elötte repesett . . . Találtt egy Helyre, a' hol a' Termézfzet látfszatott Törvényeit el-felejteni, és egyedül tsak Gyönyörü-séget teremteni. A' Bóldogság látfszatott ott lakozni, és az Örömek ott fátorozni. El-bámúlva meg-áll, hogy pihenjen, vissza-nézett a' meg-jártt Darabra, és örültt, hízlalta tsudálkozó Szemét azon Föld-nek Szépségével.

Míg így áll, elől-jöttek a' Késértök'
Az Újság' kívánása spionirozó Szemekkel,

és örökre foglalatos Kezekkel; Lábai sebesek, és szárnyasak voltak mint Hermesnek. A' szokatlan, és nem próbált Dolgozások voltak Kívánságai. Érzéketlen a' jelen-való Jóra, a' Várákozásban volt boldog.

A' Testi - gyönyörűség ez az Örömszerető Leányka. Szemei vígan jádóztak, hosszan le-folyó Ruhája széllyel-öldve utánna lebegett. Tekéntete édes Bájolással le-verte az Erösset, még az - is, a' ki szaladt nem volt ellene bátorságos ha csak egyszer - is vissza-nézett.

Mosolygó Hízkelkedéssel közelítettek ezek a' tsudálkozó Leánykához. Tapintások mérges Édességet öntött minden Ízeibe. Így ezek a' rettenetes Sirenek, többire a' kik mindég bizonyosok szomorú Győzedelmekben, az majd viaskodó, majd magát meg-adó, félig meg-eggyező, és félig ellent-álló Leánykát, refzető Kívánságok-és mosolygó Könyhúllatások között mindég
mé.

mélyebben, és mélyebben vitték, míg mint az el-nyelő Örvény sebesen magokkal elragadtak. Itt el-váltt tőle a' Betsület, az előtt Barátnéja, és Uti-társa, többé nem az! . . .

Fel-ébred kevés Nyugodalmából, és el-bámúltt Allapatján. A' Szemfény-vefztő Örömek el-tűntek mint a' gazdag Almok, és az el-pattant Szappan-buborékok. Setétség, Pufztaság, és Ijedség vettek-körül. . . . Rettentő el-fonnyadt, Vér-nélkülvaló halavány Ortzák, el-bádjadt és beesett Szemek, hideg és refzkető Tagok, ijjesztő Tsont-Emberek vóltak Társai. Kétségbe esvén kiáltotta kínos Erölködésel: Hegyek, Hegyek esetek reám, temesetek-el engem!

A' Motskolódás fel-emelte Szavát, és Ujságúl beszélt Esetét! A' Meg-útálás követte minden Lépését. A' Szégyen mindég Tükört tartott Szeme elejében, és emlegette Hibáját — illy Kínok között az Ég meg-

könyörült rajta , és Árnyékká változtat-
ta. És ezért a' Szüzesség most tsak Ár-
nyék.

A' mi van , él , és érez arra rendelte-
tett , hogy el-essen , és ismét fel-ke-
ljen. A' Hóld fogy , és telik. A' Nap , ha
Éjjé változik , fel-kél újjá szült Világával.
A' Termézet meg-hal Téltre , és fel-támad a'
Tavasz' teremő Lehellésére.

Tsak a' fzerentsétlen erőtelen Affzonyi
Nem fel nem kelhet többé , ha egyszer el-
esik. A' Szánakozás gyáfzolhat itt , de
helyre nem hozhatja , a' mi el-vezett...
Nints Engesztelő-Aldozat Hibáiért ?

A' Betsület ezen Nemnek Élete ! És
a' jó Hírnek Sebeit soha senki be-nem gyó-
gyíthatja. —

A' vén Tserfa.

Egy Seculumakat által-éltt tífztes Tserfának el-lankadtt Ereiben, egy Tavafz a' Nedvességeket olly tékozlóan találta önteni, hogy meg élemedett A b r a h á m i Ágyékábó egy kis Tsemete származott. De a' következő ellenséges Nyár vólt hofszú Életének utólsó Nyara. A' Hév, és a' magát meg-eméftő Vénség, ki-fzárasztották az Öreget. A' Tsemete meg-fofztatván Attyának óltalmazó Arnyékától, ki-tétettett a' Nap-súgári Terhének, és a' Szél rontó Erejének, és el-hervadt.

A' Fiúk tsak akkor fzenyvedik Attyok' Bünének Büntetését, ha azok Vénségeket azzal az Erötelenséggel motskolják-bé, hogy meg-házasonak . . . A' Gyermek idején
Szü.